

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 U N S S U

บทที่ 12.9 ฝรั่งถาม ฉันตอบ-ต้องพิสูจน์ให้เห็นกันจะจะ

www.boonyapalung.com

บทที่ 12.9 ฝรั่งถาม ฉันทอบ-ต้องพิสูจน์ให้เห็นกันจะจะ

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต ฉันทอในแนวคิดแห่งพุทธ ตามที่ซ้ำมลิตยก ตัวอย่างให้ฉันทฟัง มันเห็นภาพชัด ทำให้ฉันทเข้าใจมากมาย ว่าฉันทมองจาก มุมของฉันทมากกว่ามุมของชาวพุทธ ฉันทเข้าใจแล้วว่า ในความมืดมิดนั้น

ก็ยังมีอะไรอยู่อีกมากมายที่คนอย่างฉันท ยังไม่เคยรับรู้ ซ้ำมลิต ยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้ฉันทดู ทำให้ฉันทเข้าใจว่า ฉันทยังโง่อยู่กับสิ่งที่ยังมองไม่เห็น แต่นั่นก็เป็นเพียง “เปรียบเทียบ” ให้รู้ ไม่ใช่หรือ

พระอาจารย์ : ใช่! ก็แกบอกว่าการศาสนาเลื่อนลอยพิสูจน์ไม่ได้ ไม่มี หลักฐาน ฉันทจึงชี้ให้เห็นในสิ่งที่แกคิด ว่า “มันไม่มี มันพิสูจน์ไม่ได้ ดีแต่ พุด งามาย” ให้เห็นว่า ความคิดเช่นนั้น

แกยังรู้ไม่จริง ยังมีสิ่งที่แกยังไม่ สามารถหยั่งออกไปล่วงรู้อีกมาก โดยเฉพาะ “นามธรรม” ส่วนความรู้ที่ แกมี ที่แกศึกษาและเข้าใจ พิสูจน์ได้ มันเป็น “รูปธรรม” มันคนละตัว คน ละระบบกัน

วิทยาศาสตร์พิสูจน์ยังงั้น ก็ไม่เจอ อธิบายไม่ได้ ถ้ายังเอาวัตถุมมาเป็นเครื่องตัดสิน ในการ ถูก ผิด เหมือนสายชาร์จแบตคนละยี่ห้อ ใช้ไฟฟ้าชาร์จเหมือนกัน แต่รูเสียบไม่เหมือนกัน ชาร์จยังงั้น ไฟก็ไม่เข้า

ฝรั่ง : โอเคๆ ฉันทยอมรับแล้วว่า ฉันทยังโง่อยู่มาก แต่ฉันทก็ยังข้องใจ อยู่ดีนั่นแหละ

พระอาจารย์ : แสดงว่ายังไม่โง่จริง!

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต ฉลาดในการยกตัวอย่าง ให้เห็นภาพชัด แต่มันก็แค่ ตัวอย่างให้นึกตามและคิดได้ เป็นแค่ข้อเปรียบเทียบเคียงให้เห็นว่า เป็นเช่นนี้ เช่นนั้น ด้วยการพูดชี้และนิ่งพูดอยู่กับที่ เป็นแค่การทำ ความเข้าใจ แล้วมันจะพิสูจน์ได้ไงว่า มันจะช่วยให้เรา รู้ จริง ทำได้จริง เห็นในสิ่งที่ไม่เห็นนี้กันจะ จะ!

พระอาจารย์ : ไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย สำหรับชาวพุทธศาสนาที่เข้าใจ หลักคำสั่งสอนจากพระพุทธองค์ เจ้า

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต ก็ยกมาให้ฉันทเห็น ฉันทรู้สิ ใ้อสิ่งทีคนทั่วไปมองไม่ เห็นนะ เอามาให้ฉันทเห็นตอนนี้ ที่นี่และเดี๋ยวนี้ ซ้ำมลิตทำได้ไหม หากทำได้ ฉันทพูดตรงนี้เลย ซ้ำมลิตจะขออะไรจากฉันทก็ได้ ฉันทยอมทุกอย่าง แต่หากทำไม่ได้ ซ้ำมลิตจะว่ายังไง!

พระอาจารย์ : ฉันทยกแพใหญ่หลังนี้ พร้อมทุกอย่างให้แกไปเลยจิบ

ฝรั่ง : แน่นะ ซ้ำมลิต ฮ่า..ฮ่า.. ฮ่า

พระอาจารย์ : จิบ...แกหวน้ำไม้

ฝรั่ง : ก็...นิตหน้อย

พระอาจารย์ : แกกลืนน้ำลายไปก่อนนะ เอ้า..นี่ น้ำจากขวดสะอาด ฉันทริน ใส่แก้วให้แกแล้ว

ฝรั่ง : ขอบใจ

พระอาจารย์ : อย่าเพิ่งดื่ม แกกลืนน้ำลายลงคอไปก่อน

ฝรั่ง : กลืนลงไปแล้ว

พระอาจารย์ : เอาน้ำลายออกมาอีก แล้วบ้วนใส่แก้วน้ำนี้

ฝรั่ง : ซ้ำมลิต จะทำอะไร

พระอาจารย์ : แกบ้วนออกมาลงใส่แก้วน้ำนี้เยอะๆ ไม่ต้องถาม

ฝรั่ง : โอ..เค เอาไปเลย

พระอาจารย์ : ขอบใจจิบ เอ้า...แกกินน้ำผสมน้ำลายแกเข้าไป กินไป เตียวนี้

ฝรั่ง : โน้...จะบ้ารี ซ้ำมลิต มันสกปรก ู๊...เล่นอะไรบ้าๆ ไม่เอา ไม่เอา ซ้ำมลิต กินเองเหอะ!

พระอาจารย์ : จิบ น้ำลายนี้มันสกปรกหรือ

ฝรั่ง : “ใช่...มันสกปรก”

พระอาจารย์ : แล้วเมื่อกี้ี้ ก่อนฉันทจะส่งแก้วน้ำให้ แกกลืนน้ำลายลงคอแก ไปทำไม

ฝรั่ง : น้ำมันอยู่ในปาก แต่น้ำมันบ้วนออกมาแล้ว

พระอาจารย์ : แล้วมันไม่ใช่ น้ำลายออกมาจากปากของแกกรี!

ฝรั่ง : มันก็ใช่...! แต่น้ำมันออกมาแล้ว และอยู่ในแก้ว จะให้ฉัน กลืนกลับลงไปได้ไง วู้...

พระอาจารย์ : แสดงว่าแกยอมรับด้วยตัวเองแล้วใช่ไหม ว่าน้ำลายของ แกมันสกปรก ส่วนที่แกกลืนลงไป นั้นเพราะแกไม่เห็น ไม่รู้ว่ามันสกปรก นี่ใจฉันยกออกมาให้แกเห็นแล้ว จะจะตา และแกเองก็ยอมรับ กับฉันเองด้วยว่า มันเป็นของสกปรก กินกลับเข้าไปไม่ได้

มันสกปรกเมื่อแกเห็น แต่มันไม่สกปรก เพราะ แกไม่เห็น แล้วแกก็กลืนน้ำลายเพียวๆ เอ้อๆๆ ด้วยไม่เคยคิดหรือรู้เห็นว่า **“มันเป็นของสกปรก”**

นี่...ฉันทำให้แกเห็น ตอนนี้ ที่นี่ และเดี๋ยวนี้ นำเอาสิ่งที่แก มองไม่เห็น ออกมาให้แกเห็น เห็นชัดๆ จะจะตา พร้อมทั้งตัวเองก็ ยอมรับใน **“รูปธรรม”** คือ น้ำลาย ว่ามันสกปรก และแกก็ยอมรับใน **“นามธรรม”** คือ ความรู้สึก ว่ามันไม่สกปรก ทั้งๆ ที่มันก็ยังเป็น **“รูปธรรม”** คือ สิ่งสัมผัสได้อยู่ในปากแกเองนั่นแหละ ฉันชี้ในสิ่งที่แกไม่เห็น ดึง ออกมาให้แกเห็น จะจะ พอใจไหม

โลกเรามีสองส่วนนี้ เหมือนๆ กัน ในสิ่งเดียวกัน มันเป็นทางโลก กับ **“ทางธรรม”** พุทธศาสนา มองอีกมุมหนึ่ง ซึ่งเป็นความจริงที่ซ่อนเร้น ยากที่จะตามรู้ ตามเห็นได้ โดยวิสัยของมนุษย์ทุกๆ ไป พระพุทธองค์ ของฉัน พระองค์ท่านฉลาดมากๆ ในเรื่องนี้ ท่านทรงชี้สิ่งที่มีอยู่แล้วให้ พวกเราเห็นและคิดตาม ว่าใช่ หรือ ไม่ใช่ ใช้ปัญญาของพวกเราแต่ละ คน ให้พิจารณาเห็นเอง รู้เอง ตามที่พระพุทธองค์ได้ทรงชี้แนะ

ขึ้นชื่อว่าชาวพุทธ บางคนก็มองเห็น บางคนก็มองไม่เห็น สรุปลงไม่ได้ว่า แต่ละคนจะมีความรอบรู้ดั่งเช่นที่พระพุทธองค์ทรงชี้แนะ ตื้นลึก บางหนา ตามความเข้าใจกันคนละเท่าไรห์ เปรตจึงมีมากกว่า ปราชญ์ เพราะเข้าใจว่าทุกๆ คนจะรู้เห็นเข้าใจ จำแนกแจกจ่ายไปสู่รุ่นต่อ รุ่น ถูกหรือผิด ใ้ที่ว่าถูก มันก็ถูกด้วยกันทั้งนั้น เพียงแต่ว่ามันอาจจะ ไม่ใช่ แต่ก็ไม่แน่ มันอาจจะใช่ เพียงแต่มันไม่ถูก!

ศาสนาพุทธเน้นความเป็นจริงที่ซ่อนเร้น ที่มันอยู่กับตัว ให้ตรงตามความเป็นจริง เพื่อจะได้ไม่หลงไปกับมัน ในที่นี้คือ ความไม่รู้ จริง ในสิ่งที่คิด ที่ทำ ที่พูด แล้วเลยขอบเขตออกไปถึงวัตถุ บุคคล สิ่งของ ที่เราหลงไปยึดมั่นตามความรู้สึก

พระพุทธองค์ทรงชี้ออกไปให้รับรู้ รับทราบ อีกหลายๆ มุม ที่มนุษย์ยังไม่เคยรู้ ทั้งๆ ที่ **“รู้อยู่แล้วในสิ่งนั้นๆ”** นั่นแหละ เพียงแต่ว่า **“รู้ ไม่จริง”** รู้เพียงด้านเดียว ที่จำมา รับทราบมา พอมีรู้ด้านอื่นๆ เข้ามาใน สิ่งเดียวกัน

“พวกฉลาด” ก็เลยเกิดอาการ “ขัดแย้ง” ขัดแย้งเพราะไม่เคยรู้มาก่อนในจิตใจ ความคิดก็เลยก่อตัว ขึ้นด้าน ความรู้ใหม่ในสิ่งเดียวกันที่ส่งเข้ามา อาการลงเสงสัยก็เลยก่อตัวขึ้นมา “อวดรู้” เพื่อกลบความรู้ใหม่

ที่พูดให้ฟังนี้เป็นแค่เบสิค เรียนเท่าไรก็รู้ไม่จบ หากฉันคุย ว่าพระพุทธเจ้าของฉัน พระองค์ท่านเรียนรู้อะไรใน สิ่งที่มีมนุษย์ทั่วไปไม่รู้ “แกก็จะประนามฉัน” ว่า “โอ้พ่อตัวเอง”

ที่พูดให้ฟังมาตั้งนานนี้ เป็นแค่ “ใบ” และเป็นใบที่ร่วงๆ ด้วย ไม่ใช่ “แก่น” ที่แกจะเข้าไปแสวงหา แกถือใบ มาอวดฉันว่าเป็นแก่น ช่าง ไม่อย่างฉันยอม “ฟันหัก” เพราะขำมากไป แกพอจะเข้าใจไหม จีบ

ฝรั่ง : พอจะเข้าใจ

พระอาจารย์ : แล้วแกก้มหน้า ตีหน้าเศร้านทำไม

ฝรั่ง : กลัวขำลิดจะขอะอะไรแพงๆ แล้วหาให้ไม่ได้

พระอาจารย์ : แสดงว่า แกยอมรับ

ฝรั่ง : ใช่..ขอะอะไรก็ได้ที่ฉันมี ยกเว้นของแพงๆ กับน้ำแก้วนี้ ให้ ฉันกินเข้าไป!

พระอาจารย์ : ขอให้แกไปโดดน้ำล้างจิกกะแร้ซะ!